

Vesttyskland, medens tyskerne selv ser passivt til. Den politiske udvikling i Vesttyskland både betinger og nødvendiggør, at det nu sluttes til de demokratiske landes kreds på ligeberettiget grundlag. Dette var en bærende politisk idé bagved *EDC-traktaten*. Med dennes forkastelse i Frankrig opstod der en fare for den videre politiske udvikling i Europa, der i så høj grad afhænger af Tysklands stilling og ikke mindst af det fransk-tyske forhold. Denne fare angik også enigheden i det atlantiske fællesskab, men gennem *Parisaftalerne i oktober 1954* lykkedes det at nå frem til et fælles grundlag for enighed og stabilitet. Man må imidlertid gøre sig klart, at en fornyet uenighed mellem vestmagterne i det tyske spørgsmål kan føre os henimod en krise, hvis konsekvenser ingen i øjeblikket kan overse.

Det er i lyset af denne udvikling, at det aktuelle spørgsmål om Tysklands tiltrædelse af Atlantpagten må ses; det var på denne baggrund, folketinget traf sin *beslutning i Tysklandsspørgsmålet i oktober i fjor* [se side 585], og det er på den samme baggrund, at dette høje ting nu står overfor spørgsmålet om at bekræfte denne sin tidligere beslutning.“

Senere kom ministeren ind på spørgsmålet om at gøre ratifikationen afhængig af udfaldet af en *folkeafstemning*. „Det er“, udtalte han, „ikke afgørende, at der ikke foreligger noget forfatningsmæssigt påbud om folkeafstemning i et tilfælde som det foreliggende. Det er i denne sammenhæng heller ikke afgørende, at det fremgår af grundloven, at reglerne om folkeafstemning ikke var tænkt at skulle anvendes i sådant tilfælde. Det, det i dag kommer an på, er, at vi *ikke løser noget problem* ved at flytte disse spørgsmål fra denne sal, hvor beslutningen ifølge grundloven skal træffes, ud til vælgerne.

Vi må se den kendsgerning i øjnene, at *Vesttyskland vil blive genbevæbnet, hvadenten vi synes om det eller ej*. Landet kan ikke vedblivende holdes under militær besættelse, og som forholdene er, ikke mindst med et genoprustet Østtyskland umiddelbart foran sig, vil Vesttyskland ikke kunne henligge ubevæbnet i en uvis fremtid.“

Ministeren sluttede sin redegørelse således:

„De aftaler, vi skal tage stilling til, betegner *et historisk skridt*, som skal hindre en gentagelse af fortidens blodige krige mellem de europæiske lande. Tænk blot på, hvad en varig fransk-tysk forståelse ville have betydet for Europas historie gennem de sidste 100 år. Der tilvejebringes nu en sådan forståelse. For første gang i 400 år vil britiske styrker være permanent stationeret på det europæiske fastland. Dette bidrag til forsvarsfællesskabet betegner et opsigtsvækkende *brud på traditionel britisk politik gennem århundreder*. I denne sammenhæng er det også værd at bemærke, hvilket afgørende brud på tidligere amerikansk udenrigspolitik der ligger i *USAs beslutning om at opretholde betydelige væbnede styrker i Europa* som led i det fælles forsvar. Denne beslutning er for ganske nylig blevet bekræftet og uddybet af præsident Eisenhower. Når sådanne revolu-